

Машината-птица
Bird Machine

ance creators was to show in one product any idea of the shadow of an idea that had occurred to them, to put them together mechanically and filter them out through the ancient sieve that pours sandy rain over Thebe in a garrulously shouting Antigone has killed the freshness and honesty of this performance. The Americans' approach is a little more precise but unlike the Ukrainians they rely not so much on the codes of history than on the story itself, articulated slowly by the actors and additionally decorated with a sumptuous technical dash. However without the active interference of the multimedia and the laser pictures this beautiful performance would surely look seriously incomplete, eclectic and not particularly inspired. The two titles hide a lot more traps in themselves, of course and the talented actors have apparently fallen in them like Alice in the rabbit hole, from which there is no escape.

The puppets are a special focus in the black-and-white Antigone of director Oksana Dmitrieva - tender little creatures, stylized ancient personas moving freely through time and space thanks to the metaphorical environment (desert sand and an rubber bands enlarging the space). The miniature model of the Acropolis was redundant, but the flat puppets in this performance were interesting. Unfortunately, the actors are unable to play with them or even give them the chance to appear enough on the stage and the performance loses from that. Strange as it may be, the actors with their black-and-white deadly masks have more presence in the performance than the puppets. In my opinion some of the core scenes where Antigone and Ismene are engaged in an active dialogue holding the puppets in their hands like props or something expendable that has happened to be there by chance are non-professional... That is unacceptable, having in mind that the attitude to the puppet as a main character, at the same time a partner and a miniature of the actor who has merged with its soul and aligned his or her gestures and movements with it is clearly seen precisely in the difficult genre of the puppet theater for adults, for which the Ukrainian theater has apparently not quite ready.

In the American performance of Renee Philippi and Carlo Adinolfi the person and the puppet are equally important and capturing at the beginning, but in the course of the action the distance between them in continu-

ously growing so that at the end even the effective multimedia fails to bring the parts that have dispersed in various directions together. The initial idea is challenging of course - to show not just the road but also the process of how technologies prevail over the human being, extract his soul in the shape of a ball and start playing with it, but the laggard development, the intent attention to each detail that are infinitely distanced from the vision of the audience not only as meanings but also in space and the long narrative and clumsy attempt at a cinematographic laying of individual episodes were the main reasons why a good part of the audience left the hall. If we add to this the sudden infantile fairy moment with the goddess of fate, surrealistically and dreamlike wedged in the realistic dialogues between the two scientists sitting nonsensically around the pretty Asian woman wearing a golden crown (I prefer to interpret it as a political metaphor and not as creative impotence or a compromise), the response of the festival audience does not look weird at all. It is accustomed to the products of the country of gigantic fabrications and unlimited opportunities.

I wish to believe that the face of the modern American and Ukrainian puppet theater for adults is not exactly what we saw at the seventh edition of Piero. Because the spectators in Bulgaria and worldwide deserve much more and so does the modern theater. ■

Translation by Tihomira Trifonova

LEGO¹

Михаил Байков

Според его-психологията на Зигмунд Фройд, структурния модел на психиката ни се дели на То - Аз - Свръх Аз. Индивидът взаимодейства с външния свят, а заедно с това реагира и на вътрешни сили. Една от най-важните функции на егото остава възможността то да разграничава това, което изниква в нечий ум, от онова, което се появява във външния свят. Ето тук някъде психоанализата и театърът се разминават и всяка школа прави своя самостоятелен прочит върху егото.

Театър „Хенд“ задава на пръв поглед една ясна парадигма за това в какъв контекст ще бъде положен спектакълът „Его“ докато не се взгледаш в подзаглави-

ето „Аз в смисъл ти“. Посоката значително изменя своята траектория тъй като *Аз* никога не може да бъде *Ти*, защото *Ego* никога не е равно на *Ти*. Дори в онези случаи, когато все пак едното прелее в другото, за да се появи *Ние*, не можем да говорим за равенство; *ego Аз* и *Ти* сме диаметрално противоположни и ще извървим много път, за да се срещнем. Ето към този „дълъг път на деня към нощта“, докато последната не захърка дълбоко, ни правят съпричастни петте цифра ръце на актьорите от „Хенд“.

Безсловесният спектакъл за голи ръце събира в себе си десет етюда, които разработват идеята за хроничната липса на обич, доброта и внимание, които

¹ Lego (англ.) в превод от датски „Leg Godt“ - играй добре.

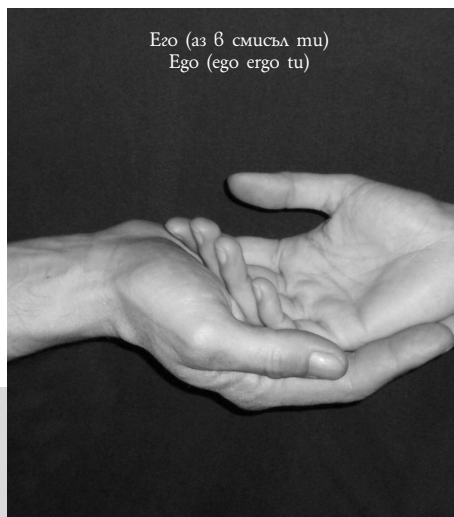
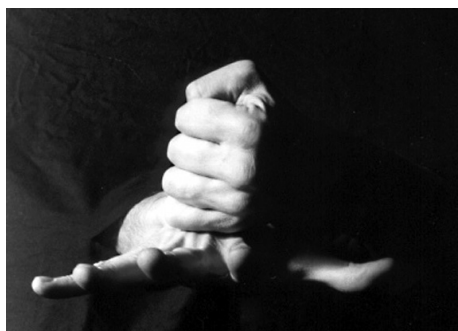
са засегнали всеки един от нас. Егоизмът като начин на живот, като философия, която се изражда в солипсизъм, за да доведе до крах твоето съзнание, а не след дълго и моето. Егоцентризм, който ражда революции. Създава машини за власт и за пари. Играе си на война. Егоцентризм, в който аз съм центъра, а ти си отвъд хоризонта на периферията. И, ако сега ти пратя въздушна целувка, ще я получиш ли?

Спектакълът „Его“ започва нежно. Много нежно. Два показалеца се пробуждат от здраво стиснати в юмруци ръце и търсят своите мигове на близост. Сякаш току-що мощният взрив на атомната бомба е заличил всичко и последните вишневи цветове окапват над кацналата на клона свенливост. Макар да виждаме само ръцете на артистите, движението им описва цялата експресия на мялото им. Тук музиката не е просто фон. Тя е онази нужна за егото аритмия, без която то не би оцеляло. И докато любовта се ражда – тя звучи. Когато пролетта се пробужда – тя отново е там; за да спре, когато започнем да си играем на война. И ако е вярно, че екзистенциализмът е хуманизъм, то от „Хенд“ с hands се опитват да пока-

жат, че съществуването предшества същността. В социалната ангажираност на „Его“ се крие навярно и неговата най-голяма сила. Всеки етюд в спектакъла носи със себе си собствен заряд, а историите, около които гравитират, са нашите истории. Добре манипулирана маса, чийто гняв и агресия успешно са канализирани в масов бунт. Деца, лишени от любов. Деца-убийци, които бързо правят своята малка крачка от играта на въже до „играта“ с въже. Доктрини и режими, които разделят, за да владеят, и обратното. Един колаж от форми, който актьорите, под режисурата на Иво Игнатов, успяват да подредят така, че всеки да припознае своето его. Ако все пак за миг успеем да притъпим своето *Свръх Аз* и дадем порив на скритото дълбоко в нас *Ид*, то навярно сме на пътя, в който *ego = tu*, аз в смисъл ти, ако ли не...

*...но пътя никак да не бързаш,
че по-добре – години да пътуваш
и остаряя на острова да спреш,
богат, с каквото в пътя си спечелил,
без да очакваш нещо той да ти даде².*

² „Итака“ –
Константинос
Кавафис, превод
Стефан Гечев.

LEGO¹

According to Sigmund Freud's ego-psychoanalysis the structural model of our psyche is divided into Id – Self – Super Self. The individual interacts with the outer world and together with this reacts to inner forces, as well. One of ego's most important functions is the ability to distinguish this arising in one's mind from that appearing in the outer world. Somewhere here psychoanalysis and theatre walk at cross-purposes and each school makes its own reading of the ego.

Theatre „Hand“ gives a clear paradigm for the context of the performance „Его“ only at first sight until one sees the subtitle „ego ergo to“ (me in the sense of you). The direction substantially changes its trajectory as *Me* can never be *You*, as *Ego* never equals

You. Even in those cases when one merges into the other and *Us* appears, we cannot talk of equality; ergo *Me* and *You* are in diametrical opposition and we should walk a long road in order to meet. Exactly to this „long road of the day to the night“, until the last starts deep snoring, make us compassionate the five pairs of hands of „Hand“ actors.

The speechless performance for bare hands gathers in itself ten etudes, that develop the idea of the chronic lack of love, goodness and attention, that has affected each of us. The egoism as a way of life, as philosophy, that is built in solipsism to take your mind to ruin and soon after to do the same with mine. Egocentrism that gives birth to revolutions. Creates

Mikhail Baykov

power and money machines. Plays war. Egocentrism in which I am in the centre and you are beyond periphery's horizon. And if I blow you a kiss, will you receive it?

The performance „Его“ starts gently. Very gently. Two forefingers wake up from tightly clenched into fists hands and search their moments of intimacy. As if the powerful explosion of an atomic bomb has just wiped out everything and the last cherry blooms are falling out over the alighted on the branch shyness. Although we see only actors' hands, their movement describes the whole expression of their bodies. Here the music is not only background. It is the arrhythmia needed by the ego, without which the ego would not survive. And while love is

¹ Lego (English) translated from Danish „Leg Godt“ – play well.